

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

Πώς ό κ. Ἀλέκος Μινωτῆς ἀπὸ τραπεζιτικός ὑπάλληλος ἔγινε ἠθοποιός. Τὰ παράπονα τοῦ πατέρα του κ' ἡ δραπέτευσίς του ἀπὸ τὴν οικογενειακὴ ἔστια. Ποιὰ ἦταν ἡ πρώτη του ἐμφάνισις. Ἡ ζωὴ τῆς Ζαζᾶς Μπριλλάντη. Κόρη πλυντρίας καὶ καλλιτέχνις στὸ θέατρο τοῦ στρατοῦ. Ἡ ἐμφάνισις τῆς στὰ μουσικὰ θέατρα τῆς πρωτεύουσας. Ἡ Δανάη ὡς δημοσιογράφος, ὡς ὑπάλληλος μυροπωλείου καὶ ὡς «ντιζέζ».

Δ'

Τὸ θέατρο ξέρει νὰ κρύβῃ καλὰ τὰ μυστικά του. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο κιόλας αὐτὴ ἡ ἀμερόληπτη δημοσιογραφικὴ ἔρευνά μας προκάλεσε ἕνα σωρὸ σχόλια στοὺς κύκλους τῶν θαυμαστῶν τῶν καλλιτεχνῶν μας. "Ε, βλέπετε, δὲν εἶνε καὶ λίγο πρᾶγμα νὰ πληροφορηθῆται κανεὶς ἐντελῶς ἀπρόοπτα ὅτι ὁ Κυριακὸς ἔπαιζε στὸν Καραγκιόζη τοῦ Μόλλα, ὁ Αὐλωνίτης ἦταν παπουτσῆς, ἡ Βέμπο ταμίας κ' ἡ Γκιουζέππε τὸ ἴδιο, ὁ Β. Μεσολογγίτης... ἐφοπλιστὴς κί' ὁ Εὐθυμίου «παραγαδιάρης» τοῦ ὑπόθηκοφυλακείου. Οὐτε πάλι μπορούσε νὰ ὑποπτευθῆ ὅτι ἡ κ. Παξινοῦ εἶχε γλεντήσῃ ἕνα σωρὸ ἑκατομμύρια ζῶντας στὴν Εὐρώπη μιά μεγάλη ζωὴ κί' ὅτι ὁ Μίμης Δεστούνης ἦταν καπετάνιος, χρηματιστὴς, ἔμπορος, προμηθευτὴς καὶ ζωγράφος. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσι νὰ συνεχίσουμε τὴν ἔρευνά μας καὶ νὰ φέρουμε στὴ δημοσιότητα καὶ τὰ παράδοξα ἐπαγγέλματα ἄλλων ἠθοποιῶν μας:

Ο κ. ΑΛΕΚΟΣ ΜΙΝΩΤΗΣ

Γιὰ τὸν ἐκλεκτὸ καλλιτέχνη τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. Ἀλέκο Μινωτῆ, κανεὶς δὲν μπορεί νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἄρχισε τὴν καριέρα του ὡς τραπεζιτικός ὑπάλληλος. Κί' ὡστόσο αὐτὸ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ὁ συμπαθὴς ἠθοποιός μας κατάγεται ἀπὸ μιά καλὴ οἰκογένεια τῆς Κρήτης καὶ ὁ πατέρας του τὸν σπούδασε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ γυιὸς του θὰ γίνονταν διευθυντὴς Τραπεζῆς ἢ τοῦλάχιστον τραπεζίτης! Κάθε τόσο λοιπὸν τοῦ ἔκανε καὶ τὶς σχετικὰ συστάσεις καὶ μάλλωνε μαζί του ὅταν τὸν ἔβλεπε νὰ διαβάζῃ φιλολογικὰ ἔργα κί' ὄχι τὰ βιβλία τῆς δουλειᾶς του.

— Μωρὲ σύ κοπέλλι, τοῦ φώναζε. Μὲ κειὸ τὸ κεφάλι πού κρατᾶς δὲν κατέχω ἴντα προκοπὴ θὰ κάνης. Βοῦί (βῶδι) θὰ μείνης καὶ δὲν θὰ μπορῆς νὰ ξεχωρίσης δυὸ «κτημάτων» (γαϊδάρων) ἄχυρα!

Καὶ κοινοῦσε μ' ἀπογοήτευσί τὸ κεφάλι του γιατί καταλάβαινε ὅτι τὸ μυαλὸ τοῦ γυιοῦ τοῦ ἦταν ἀγύριστο.

Καὶ πράγματι, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ κ. Μινωτῆς εἶχε μπλέξει μὲ τὶς φιλολογικὰς παρῆες, ἔγραφε ποιήματα καὶ θεωροῦσε ἀγγάρια τὴ δουλειὰ τῆς Τραπεζῆς. "Α, ἦταν γι' αὐτὸν μεγάλη ἱστορία νὰ κἀθεται μπροστὰ σὲ κάτι τεράστια βιβλία νὰ κἀνῃ ἀθροίσεις, νὰ τονοκεφαλιάζῃ σὲ λογαριασμοὺς καὶ νὰ δουλεύῃ τὶς ἐφιαλτικὰς μηχανὰς τῶν πολλαπλασιασμῶν καὶ τῶν ἀθροίσεων. Καὶ μιά μέρα ἔκλεισε τὰ «μανίκια» του στὸ συρτάρι του καὶ δίχως νὰ διατάσῃ, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του σὲ μιά ἐρασιτεχνικὴ θεατρικὴ παράστασι. Τὸ σκάνδαλο, φυσικὰ, ἔξσπασε παταγωδῶς. Κ' οἱ γονεῖς του θύμωσαν τόσο πού ὁ κ. Μινωτῆς ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Κρήτη καὶ νὰ ζῆσῃ μόνος του. Μὰ εἶχε ἄρῃ πειὰ τὸ δρόμο του. Εἶχε πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρό του νὰ γίνῃ ἠθοποιός. Δοκίμασε φυσικὰ στὰ πρῶτα θήματά του ἀρκετὰς ἀπογοητεύσεις. Κατάφερε ἐν τούτοις νὰ πετύχῃ καὶ σήμερα εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς ἠθοποιούς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου.

Η κ. ΖΑΖΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

Αὐτὸ τὸ «ἄστρο» τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου, εἶνε τόσο γνωστὸ, ὥστε περιτεύει κάθε κολακευτικὸς λόγος. Ἡ Ζαζᾶ Μπριλλάντη ἀκόμη καὶ σήμερα εἶνε κυρία τῆς σκηνῆς. Τὴ γεμίζει μὲ τὸ παίξιμό της, ξυπνάει τὸ αἶμα στὶς φλέβες τῶν θεατῶν κί' ἔχει φανατικούς θαυμαστὰς πού τὴν λατρεύουν. Κί' ὡστόσο γι' αὐτὴν τὴν τόσο συμπαθητικὴν θεντέττα, ἡ ζωὴ δὲν ἦταν πάντα ἕνα ὄνειρο. Οἱ φίλοι της πού τὴν γνώρισαν ἀπὸ μικρὸ παιδί, διηγοῦνται ὅτι τὰ παιδικὰ της χρόνια δὲν ἦσαν τόσο ρόδινα κί' ὅτι εἶχε δοκιμάσει πολὺ σκληρὰ τὴ δυστυχία.

Τὸ πραγματικὸ ὄνομά της, ὅπως μᾶς ἀνέφεραν, εἶνε Ζαζᾶ Ντερτιλῆ καὶ κατάγεται ἀπὸ τὴ Σμύρνη, ἀπὸ αὐτὴν τὴν χιλιόβασανισμένην πολιτείαν πού ἔχει συνδεθῆ μὲ τὶς πιὸ τραγικὰς σελίδες τῆς ἱστορίας μας. Τὰ μικρὰ χρόνια της βοηθοῦσε τὴ μητέρα της πού εἶχε πλυντήριο καὶ πήγαινε μ' ἕνα πανέρι φρεσκοσιδερωμένα τὰ ρούχα στοὺς διάφορους πελάτες. Ἦταν ἐξαιρετικὰ ὠμορφή καὶ ἀποτελοῦσε τὸ στόχο ὄλων τῶν πειραγμάτων. Εἶχε κάψει, ὅπως λένε, καρδιὰς καὶ καρδιὰς. Ὡστόσο τὸ πενιχρὸ περιβάλλον τῆς οἰκογενείας της τὴν στενοχωροῦσε. Ὡνειρευόταν τουαλέτες, αὐτοκίνητα, δόξα. Καὶ ὅταν πρόσεξαν τὴ φωνὴ της καὶ τὸν θαυμάσιο χορὸ της καὶ τῆς πρότειναν νὰ παίξῃ στὸ θέατρο, δὲν δίστασε καθόλου. Ὅπως μᾶς πληροφορήσαν, ἀνέβηκε σ' ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μικρὰ θεατράκια τὰ ὁποῖα διασκέδαζαν τοὺς καταπονημένους στρατιῶτες μας. Ἡ Ζαζᾶ, ἀληθινὸ μπριλλάντι, ἔλαμπε μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ συγκρότημα τῆς κακιᾶς ὥρας καὶ δὲν ἄργησε νὰ πάρῃ μιά καλὴ θέσι στὸ θέατρο. Τὸ 1919 ἦρθε τέλος στὴν Ἀθήνα καὶ προσελήφθη στὸ ἐλαφρὸ μουσικὸ θέατρο. Ἀπὸ ἐκείνης δὲ τῆς ἐποχῆς, μέχρι τώρα, ἔξακολουθεῖ νὰ δρέπῃ ἀφθονες δάφνες καὶ χειροκροτήματα.

Η Δνίς ΔΑΝΑΗ

Ἡ Δνίς Δανάη Στρατηγοπούλου

Ἡ χαριτωμένη ντιζέζ Δανάη Στρατηγοπούλου ἔγινε ἠθοποιός χωρὶς νὰ τὸ φαντάζεται. "Ἐγινε μᾶλλον ἀπὸ ἀνάγκη! Οἱ γονεῖς της δὲν τὴν προώριζαν γιὰ ἠθοποιό, γι' αὐτὸ τῆς ἔδωσαν μιά ἐξαιρετικὴ μόρφωσι. Τὴν μάθαν γαλλικὰ, ἀγγλικὰ, μουσικὴ καὶ δὲν τῆς ἀπέμενε παρὰ νὰ θρῆ ἕνα κιλὸ γαμπρὸ καὶ νὰ ζῆσῃ εὐτυχισμένη.

Μὰ ἡ ζωὴ ποτὲ δὲν εἶνε ὅπως τὴ φανταζόμεσθε. "Ἐτὶ ἡ διάφορες ἀτυχίες τὴν στέρησαν ἀπὸ τὶς ἀναπαύσεις της καὶ τὴν ἄφησαν κυριολεκτικῶς στὸ δρόμο. Γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὴν οἰκογένειά της, μὲ τὸ θάρρος πού τὴν διακρίνει, προσελήφθη ὡς μεταφράστρια στὶς ἐφημερίδες. Ἡ Δανάη δούλεψε ἔτσι ἀρκετὰ χρόνια. Μὰ τὸ δημοσιογραφικὸ ἐπάγγελμα πού εἶνε τόσο ἐπίπονο, δὲν ἄργησε νὰ τὴν κουράσῃ. Ζήτησε τότε νὰ προσληφθῇ ὡς γκουβερνάντα σὲ μιά πλούσια οἰκογένεια τοῦ Βελγικοῦ Κογκό. Θὰ πήγαινε δὲ ἂν δὲν τὴν ἐμπόδιζαν οἱ δικοὶ της καὶ δὲν τὴν τρομοκρατοῦσαν οἱ σί-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 54)

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 15)

— Τὸ ἠλεκτρικὸ περνάει κι' ἀπὸ τὰ σίδηρα τοῦ κρεββατιοῦ... πρόσθεσε ὁ ἀρχιτέκτονας.

»Δίπλα ἀπὸ τὸν κοιτῶνα ἦταν τὸ «μπουντουάρ».

— Ἡ κυρία μπορεῖ νὰ ντυθῆ καὶ νὰ γδυθῆ χωρὶς τὴ βοήθεια καμμιάς καμαριέρας... μας ἐξήγησε πάλι.

— Πῶς; ἔκανε ἡ γυναῖκα μου;

— Περᾶστε μέσα καὶ θὰ δῆτε... Ὁραϊά. Ἀνεβῆτε τώρα ἐκεῖ ἐπάνω. Θαυμάσια. Πατήστε αὐτὸ τὸ κουμπί... Βλέπετε; Μόλις πάτησε τὸ κουμπὶ ἡ γυναῖκα μου τυλίχθηκε ἀπὸ ἓνα ἀκίνδυνο ἠλεκτρικὸ ρεῦμα καὶ τὸ φόρεμά της, αὐτομάτως, ἔπεσε στὰ πόδια της. Ἐγὼ ἔκλεισα θυμωμένος τὴν πόρτα κι' ἄφησα ἀπ' ἔξω τὸν ἀρχιτέκτονα πού γελοῦσε σὰν βλάκκας μ' αὐτὸ τὸ ἄνοστο ἀστεῖο του...»

— Αὐτὸ τὸ περιστατικὸ θὰ σᾶς ἀπογοήτευσε... παρατήρησα.

— Κάθε ἄλλο! φώναξε ὁ Μπαρμπαροῦ. Τὸ ξεχάσαμε γρήγορα... Εἴμαστε τόσο ἐνθουσιασμένοι, ὥστε ἀγοράσαμε ἀμέσως τὸ ἠλεκτρικὸ σπίτι... Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἦταν σωτὸς παράδεισος! Χαιρόσουν νὰ κάθεται ἐκεῖ μέσα.

»Ἐτσι, γιὰ μερικὸς μῆνες, ὅλα πηγαίνουν μιὰ χαρὰ. Φαντασθῆτε ὅτι δὲν εἶχαμε οὔτε ἓναν ὑπηρετῆ. Οἱ ὑπηρετές μας κ' ἡ καμαριέρες ἦσαν τὰ ἠλεκτρικὰ κουμπιά. Τί καθαριότης, τί ὑγεία! Ἡ γυναῖκα μου ἦταν κατενθουσιασμένη. Ὅσο γιὰ τοὺς φίλους μας, ὅλοι τοὺς μᾶς μακάριζαν!..

»Μὰ μιὰ ὠμορφὴ ἡμέρα — ὠμορφὴ ὁ λόγος τὸ λέει — ἄρχισαν ἡ ἀναποδιές. Στὴν ἀρχὴ μικροπράγματα: ἐνώσεις, βραχυκυκλώματα... Πατοῦσα ἓνα κουμπὶ γιὰ νὰ πάρω τὴν ἔφημερίδα καὶ δεχόμενον στὸ πρόσωπο μιὰ σαπουνάδα. Ἡ-θελα τὸ πρόγευμα κι' ἄρχισε νὰ παίξῃ τὸ γραμμόφωνο. «Σχημάτιζα» ἓναν ἀριθμὸ στὸ αὐτόματο τηλέφωνο κι' ἄνοιγε τὸ «ντούς»... Βέβαια, γελάτε, γιὰτὶ δὲν σᾶς εἶπα τὰ χειρότερα...

»Ἐνα θράδυ σηκώθηκε δυνατὸς ἀέρας. «Θύελλα!...» ἔγραφε τὸ μετεωρολογικὸ δελτίο. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν «κεκορεσμένη» ἀπὸ ἠλεκτρισμό. Ἡ γυναῖκα μου ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ. Τὰ κουμπιά τοῦ σπιτιοῦ μας εἶχαν... τρελλαθῆ, ἔκαναν ὅ,τι ἤθελαν. Καὶ ξαφνικὰ ἦρθε ἡ καταστροφή! Μὲ τὴν πρώτη ἀστραπή, ὁ κεραυνὸς ἔσκασε μέσα στὴν κουζίνα. Ἐμεῖς, τρομοκρατηθήκαμε. Ἀρπάξαμε γρήγορα ἀπὸ μιὰ θαλίτσα κι' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι... Μόλις προφθάσαμε ἄλλωστε νὰ βγοῦμε, γιὰτὶ ἓνας δεύτερος κεραυνὸς ἔσκασε στὸ χῶλ... Σὲ λίγο τὸ ἠλεκτρικὸ μας σπίτι ἄρπαξε φωτιά καὶ κάηκε...»

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶχα καμμιά διάθεσι νὰ γελάσω.

— Βλέπεις; μοῦ ἔκανε τότε ὁ Μπαρμπαροῦ. Νά, γιὰτὶ ξαναγύρισα στὸ τζάκι καὶ στὰ τρίφωτα... Τὸ μοντέρνο «κομφὸρ» σοῦ τὸ χαρίζω!..

— Εὐχαριστῶ πολὺ, ἄς μένῃ!... ἔκανα τρομοκρατημένος. Δὲν συμπαθῶ τοὺς κεραυνούς.

Κι' ἀπὸ τότε, βλέπω πάντα μ' ἓνα ὑποπτο μάτι κάθε σπίτι μὲ μοντέρνα ἠλεκτρικὰ εἶδη καὶ μὲ μοντέρνο «κομφὸρ»!...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 45)

«Ἀντρέα μου,

Σὲ σένα πού μὲ ξέρεις, πού ξέρεις τὸν χαρακτήρα μου ὅσο κανένας ἄλλος, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ σοῦ γράψω, πρὶν θέσω ὁ ἴδιος τέρμα στὴ ζωὴ μου, γιὰτὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσης.

Ὅ,τι καὶ ἂν σοῦ πῶ εἶνε ἀδύνατο νὰ φαντασθῆς μὲ πόση δύναμι, μὲ πόσο πάθος, μὲ πόση τρέλλα, ἀγάπησα τὴ γυναῖκα μου. Δὲν ζοῦσα παρά μόνον γι' αὐτὴν, ὅπως ἄλλωστε τὸ ἀποδείχνω μὲ τὸν θάνατό μου. Τρεῖς δλόκληρους μῆνες ἔζησα μίαν εὐτυχία πού μοῦ φαίνεται πὼς κανεὶς ἄλλος ἄνθρωπος δὲν θὰ ζήσῃ σὰν κι' ἐμέ. Γιὰ τίποτε δὲν μ' ἐμελλε, οὔτε γιὰ τὰ δυσμενῆ σχόλια τῆς κοινωνίας πού τὰ ἐμάντευα, οὔτε γιὰ τὴν ψυχρότητα τῶν φίλων μου, οὔτε καὶ γι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐργασίᾶ μου, πού τὴν εἶχα ἀρκετὰ παραμελήσει. Καὶ ἡ εὐτυχία μου δὲν εἶχε κανένα σύννεφο, δὲν εἶχε κανένα μελανὸ σημάδι, γιὰτὶ ἤμουν βέβαιος ὅτι καὶ ἡ Ντολορέ μὲ ἀγαποῦσε ὅπως τὴν ἀγαποῦσα κι' ἐγώ.

Ὅταν μοῦ συνέβη τὸ ἀτύχημα πού ξέρεις, σκέφτηκα καὶ τότε ν' αὐτοκτονήσω. Καὶ ὅταν ξανᾶρθε καὶ ἔπεσε στὰ πόδια μου κλαίγοντας καὶ παρακαλῶντάς με νὰ τὴν πάρω πίσω, θρῆκα τὴ δύναμι ν' ἀρνηθῶ.

Αὐτὸ ἦταν ὄλο. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔνοιωσα πὼς δὲν μπορούσα πειὰ νὰ ζήσω...

Δὲν σοῦ ἔκρυψα τίποτε Ἀντρέα καὶ ἂν ἀγαπᾶς τὸν φίλο σου, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσης.

Κ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Ο ΔΑΙΜΩΝ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 37)

τινύσαμε, σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ περίπου μέτρων ἀπὸ μᾶς, μερικὸς βράχους μὲ δέντρα ἀνάμεσά τους.

Βρισκόμουν λίγο παράμερα ἀπ' τοὺς συντρόφους μου. Βλέποντας ἔξαφνα ἓνα μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο ἦταν εὐκλόγῳ νὰ σκαρφαλώσω στοὺς βράχους, τράβηξα ἐκεῖ κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ βρισκόμουν ἐπάνω. Ἀπ' αὐτὸ τὸ παρατηρητήριον μπορούσα νὰ βλέπω ὅλη τὴν περιοχὴ γύρω μου.

Κι' ἔξαφνα διέκρινα κάτι πού σάλευε μέσα σ' ἓνα σὺδεντρο. Ἦταν ἡ οὐρά τοῦ λιονταριοῦ πού ἀναζητοῦσα. Ἀπὸ τὴ στάσι του ἔδειχνε πὼς ἦταν ἔτοιμο νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τῶν συντρόφων μου, οἱ ὁποῖοι βρισκόντουσαν σὲ δέκα μέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σὺδεντρο, ὅπου ἦταν κρυμμένο τὸ θηρίο.

— Προσέχετε! τοὺς φώναξα.

Συγχρόνως ἓνα μούγκρισμα τρομερὸ ξέσχισε τὸν ἀέρα καὶ τὸ θηρίο πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὸ σὺδεντρο.

Ὁ Χάρρυ, ξαφνιασμένος, γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς ἐμένα, ἔπειτα κύτταξε μπροστά του καὶ σήκωσε τὸ ὄπλο του.

Μὰ ἐγὼ τὸν πρόλαβα καὶ πυροβόλησα πρῶτος. Ἡ σφαῖρα χτύπησε τὸ λιοντάρι ἀνάμεσα στὰ πλευρά, σὲ δυὸ μέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Χάρρυ, μὰ δὲν ἔφτασε γιὰ νὰ τὸ ρίξῃ κάτω.

Ἐνας ἰθαγενῆς στεκόταν πλάι στὸν Χάρρυ. Βλέποντας τὸ λιοντάρι, ἄρχισε νὰ τρέχῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ του καὶ τότε τὸ θηρίο, περιφρονῶντας τὸν ἀκίνητο φίλο μου, ὤρμησε ξοπίσω του...

Σ' αὐτὸ ὀφείλει ὁ Χάρρυ τὴν σωτηρία του. Ἐτσι μπόρεσε νὰ πυροβολήσῃ τὴ στιγμὴ πού τὸ λιοντάρι περνοῦσε πλάι του. Ἡ σφαῖρα χτύπησε ἐξ ἐγγυτάτης ἀποστάσεως τὸ θηρίο, τὸ ὁποῖο σωριάστηκε κάτω ἀναπηδῶντας σπασμωδικὰ καὶ μουγκρίζοντας σὰν δαίμονας.

Πυροβόλησα κατόπιν κι' ἐγὼ γιὰ δευτέρη φορὰ κ' ἡ σφαῖρα μου τοῦ συνέτριψε τὴ σπονδυλικὴ στήλη. Αὐτὴ ἦταν ἡ χαριστικὴ βολή... Σ. Τ. ΣΤΟΝΕΧΑΜ

ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΤΡΕΛΛΟΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 13)

νὰ κάνω;

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, κυρία μου! Δὲν εἶνε τίποτε. Ἐχει μιὰ ἔμμομη ἰδέα, πού ὀφείλεται σὲ ὑπερκόπωση... Ἡ μάλλον ἔχει μιὰ ἐπαγγελματικὴ ὑπερευαίσθησι. Θὰ ἦταν σωστὸ ν' ἀποκαλέσουμε τὴν πάθησί του «ἐρευνομανία». Αὐτὴ ἡ πάθησις δὲν ὑπῆρχε ὡς σήμερα. Μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ μὲ δικαίαν ὑπερηφάνεια, ὅτι εἶμαι ὁ πρῶτος πού τὴν ἀνακάλυψα.

Δὲν μπόρεσα νὰ ἀκούσω περισσότερο. Ἦταν περιττὸ νὰ φωνάξω, νὰ διαμαρτυρηθῶ. Γιὰτὶ αὐτὸ θὰ τοὺς ἔκανε νὰ πιστέψουν ὅτι ἡ τρέλλα μου μεγαλώνει ὀλοένα.

***

Βρίσκομαι δεκαπέντε χρόνια κλεισμένος σ' αὐτὸ τὸ φρενοκομεῖο. Ἐξακολουθῶ νὰ κρατᾶω σημειώσεις. Εἶμαι πολὺ γαλήνιος. Θὰ βγῶ βέβαια κάποια μέρα ἀπὸ δῶ καὶ τότε θ' ἀποδείξω ὅτι οἱ τρελλοὶ δὲν εἶνε τρελλοί... ΦΙΚΡΕΤ ΑΝΤΕΛ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΑΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ Μ'Σ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 9)

λοι της, δηλώνοντάς της ὅτι ἐκεῖ πέρα ἡ ζωὴ εἶνε πολὺ σκληρὴ κι' ὅτι ἴσως τὴν τσάκιζαν οἱ ἐλώδεις πυρετοὶ καὶ τὸ φοβερὸ κλίμα τῆς μαύρης ἠπείρου. Μὴ ξέροντας πειὰ πὼς νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί της, σκέφθηκε νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν ὠμορφὴ φωνή της. Ἐμαθε λοιπὸν χαβάγια, πῆρε ὡς παρτεναίρ της τὸν κ. Χρήστο Μνηματίδη κι' ἔκανε μιὰ θριαμβευτικὴ ἐμφάνισι στὴ «Μάντρα» τοῦ Ἀττίκ. Ἐπειτα ἔπαιξε πτὸ «Περροκέ» καὶ ξαναγύρισε πάλι στὴ «Μάντρα» γιὰ νὰ δουλέψῃ.

Μὰ καὶ τὸ ἐπάγγελμα τῶν καλλιτεχνῶν ἔχει μέρες κρίσεως. Ἐτσι καὶ ἡ Δανάη πρὸ ἑνὸς χρόνου θρέθηκε χωρὶς δουλειὰ κι' ἄρχισε νὰ ἔχῃ οἰκονομικὲς στενοχώριες. Τώρα περνοῦσε τὴν ὥρα της διαβάζοντας τὰ «Ζητεῖται» τῆς «Ἐστίας» καὶ καθὲς μέρα θρῆκε δουλειὰ στὸ μυροπωλεῖο τοῦ κ. Νικοῦ ἀδῆ. Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ ἐργασθῆ ὡς ὑπάλληλος. Οἱ φίλοι της τῆς ἔκλεισαν ἓνα καλὸ συμβόλαιον γιὰ τὴν Πόλι καὶ ἡ Δανάη, ἀνεχώρησε μὲ καλλιτεχνικὸ ἐνθουσιασμὸ μὲ νέους θροιάμενους.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς ἄλλων ἡθοποιῶν.